

ปู่เซ็ง

ตอนที่ 5

โหลงศพเปลือยๆ บรรทุกเกวียนลากด้วยวัวคู่ คนขับเกวียนแต่งกายชุดคนขับเกวียนธรรมดาๆ เดินถือเชือกร้อยจมูกวัวเดินเคียงข้างเกวียน ตามมาด้วยคนผู้หญิงสองคน ผู้ชายสองคนเดินไปตามถนนอย่างสบายๆ เท่ากับความเร็วของวัวคู่เทียมเกวียน ไม่มีใครแต่งชุดดำ ไม่มีใครร้องไห้ แต่ทุกคนก็เงียบไม่พูดไม่จา

ข้างหน้าเกวียนไกลออกไปไม่มากนัก มีพระสงฆ์รูปหนึ่ง นั่งอยู่บนสามล้อถีบเคลื่อนไปข้างหน้าในความเร็วที่มากกว่าเกวียนเล็กน้อย แต่เมื่อสารทิเห็นห่างเกวียนไปมากแล้ว ก็หยุดพาหนะคอยเป็นระยะๆ

มีเสียงเฝ้าถาม นานๆ ครั้ง จากชาวบ้านข้างทาง และก็มีเสียงตอบจากคนใดคนหนึ่งที่ได้เดินเป็นเพื่อนศพ “พายุเซ็งไปป่าเฮี้ยว”¹ แล้วก็จะมีเสียงพูดต่อๆ กันไป ปู่เซ็งตายแล้ว ปู่เซ็งตายแล้ว

มันจะเป็นฤดูใด จะจดจำกันไปทำไม แดดกลางวันมันก็ร้อนเหมือนกันทุกฤดูไปไม่ข้างทางปะทาดด้วยฝุ่น ที่ใกล้ดินหน่อยก็มีฝุ่นจับหนาจนเห็นได้แต่เพียงรูปร่างของใบ เกวียนบรรทุกศพเคลื่อนไป พร้อมๆ กับผีทำคนห้าคน เด็กๆ ในหมู่บ้านเริ่มทยอยกันออกมาทีละคนสองคน เดินตามขบวนไปห่างๆ แต่ก็ตามไปได้ไม่ไกลนัก ก็จะมีเสียงร้องเรียกให้กลับบ้าน ...ไอ้ หรือ อี หรือที่นารักหน่อยก็เรียกอีหล้า อ้ายหล้า หรือบางทีเสียงคนใหญ่ข้างทางก็จะตวาดว่า “ละอ่อนหมู่นี้ จะตวยเป็นไปป่าเฮี้ยวกะ”² แล้วหมู่เด็ก ๆ ก็จะละจากทิศทางที่

มุ่งตามหันหลังวิ่งกลับไปตามทางที่ถูกร้องเรียก แต่ก็มึบ้างที่อึดออด แอบเข้าริมทาง ยืนมองตามเกวียนศพ จะมีความรู้สึกใดๆ ในหมู่เด็กก็ยากที่จะรู้ได้

ศพปู่เซ็ง เคลื่อนไปถึงทางโค้งปากทางหมู่บ้านแล้ว จะยังทางอีกไกลไกวกว่าจะไปถึงป่าเฮี้ยว สามล้อที่บรรทุกพระสงฆ์ก็หยุดรอคอยอยู่เป็นระยะๆ ต่อไป ในหมู่บ้านก็เริ่มโงะจันกันต่อไป “ปู่เซ็งตายแล้ว” บ้างก็ว่า ตายเงียบตายดัดดีแท้ เมื่อ

วานหรือวานขึ้น ยังเห็นเดินเก็บผักตามริมรั้วอยู่ ผู้ใหญ่บางคนก็รีบจ้ำอ้าวไปในสวนป่ารก ที่ปู่เซ็งเคยอาศัยอยู่ ปากก็เฝ้าถามไปตามทาง “ใครเห็น...” อ้าย หรือ อีอะไรก็แล้วแต่ชื่อลูกชื่อหลานเขา “สงสัยมันจะไปตีตูปู่เซ็ง” แล้วก็ตามด้วยสร้อย “...(อ้าย หรือ อี) นี่มันเหลือเกิน ตึงบู้จักอะหยั่ง” เกิดความงุ่นงายกันไกลהל เด็ก ๆ จะถูกร้องเรียกให้เข้าบ้านกันจนหมด แล้วมีปู่เซ็ง “คนพอลาตาย ยัง